



РОЗВАЖАННЯ ПЕРШЕ

«Тоді один із дванадцятьох, що звався Юда Іскаріотський, подався до первосвящеників і каже: “Що хочете мені дати, і я вам його видам?” Ті відважили йому тридцять срібняків. І з того часу він шукав доброї нагоди, щоб його видати...»

Коли ж настав вечір, сів Ісус до столу з дванадцятьма учнями, і коли вони їли, він промовив: “Істинно, кажу вам: Один з вас мене зрадить.” Засмучені глибоко, почали кожний з них запитувати його: “Чи то часом не я, Господи?” Він відповів: “Хто вклав зо мною руку в миску, той мене зрадить...»

(Мт. 26, 14-16; 20-23; 46-49)

Я б так не зробив...

Зрадити Бога за тридцять срібняків та ще й таким підлим способом – поцілунком, який має бути виявом любові! Ні, я б так не зробив...

Але якщо задумаюся про моє життя після прийняття Причастя, то невже його не можна прирівняти до такого поцілунку?

Господи, коли я приймаю Твоє Найсвятіше Тіло і Кров, то я не лише маю можливість поцілувати Тебе – мої уста не лише торкаються Тебе мого Спасителя і Бога. Приймаючи Твоє Пресвяте Тіло і Кров у своє серце я розумію, що ти став людиною також і тому, щоб я протягом свого життя день за днем ставав подібним до Тебе, ставав таким як є Ти. Я приймаючи Причастя беру реальну участь у Твоєму Божественному житті, я приймаю у своє життя частинку неба в якому Ти Господи перебуваєш і до якого я так прагну протягом цілого свого життя, цілим своїм єством.

«Бог став людиною, щоб людина стала Богом» - говорили Святі Отці ще в 2-му столітті (н.е).

Ісусе, Ти, Який сьогодні через свою Церкву і апостолів яких постійно собі вибираєш на служіння та даєш їм владу уділяти Святі Таїнства для мого освячення закликаєш мене їсти і пити Твоє реальне Тіло і Кров щоб мати після смерті життя вічне і радість вповні ще тут у моєму земному житті, допоможи мені приймаючи Тебе у своє життя в Святій Таїні Євхаристії не шукати після цього доброї нагоди так як Юда, або навіть і несвідомої поведінки в різних ситуаціях щоб Тебе видати, видати дияволу на посміховисько після того як вийду з Церкви і знову почну грішити так підло, лицемірно і зневажливо. Допоможи мені, Господи, не бути таким, яким був Юда, хоч і належав до найближчих Твоїх дванадцятьох друзів.

Чи це часом не я, той, хто вклав свою руку з Тобою у миску, не є тим котрий дозволив сліпій пристрасті, жадобі влади, грошей і слави так захопили мене, що я перестаю цікавитися Твоя любов'ю? Скажи, чи не я втрачаю віру у милосердну Твою любов, в твоє прощення, в твою силу змінити мене? Скажи, чи не я є тим хто перестав молитися, кажучи що бракує часу, не розуміючи що обманюю тим не лише Тебе, але і самого себе?

Господи, допоможи мені мати чисте серце!

РОЗВАЖАННЯ ДРУГЕ

«Тоді Ісус сказав їм: “Усі ви зневірительсь у мені цієї ночі. Написано бо: Ударю пастиря, і розбіжаться вівці стада. А після мого воскресіння я випереджу вас у Галилеї.” Озвався тоді Петро й каже йому: “Навіть якби всі зневірились у тобі, я не зневірюся ніколи.” Ісус же мовив до нього: “Істинно кажу тобі: Цієї ще ночі, перше, ніж заспіває півень, ти тричі мене відречешся.” Каже йому Петро: “Навіть якби я мав з тобою вмерти, не відречуся тебе!” Так само мовили всі учні...

Схопивши Ісуса, вони повели його й привели в дім первосвященника. Петро ж ішов слідом за ним здалека. І коли вони розклали вогонь посеред двору та посідали вкупі, сів і Петро між ними. Побачила його одна слугиня, як він сидів біля багаття і, приглянувшись до нього пильно, каже: “І цей з ним був!”. А він відрікся, кажучи: “Не знаю його, жінко!” Та трохи згодом другий, побачивши його: “І ти з них”, - каже. Але Петро відповів: “Ні, чоловіче!”. А по якійсь годині хтось інший почав наполегливо казати: “Справді, і цей з ним був! До того він і з Галилеї!”. Петро озвався: “Не знаю, чоловіче, що ти кажеш.” І зараз, як він говорив ще, заспівав півень. І Господь, обернувшись, глянув на Петра, і згадав Петро Господнє слово, коли Господь йому сказав: “Петре, перше, ніж півень заспіває, ти мене відречешся тричі.” І, вийшовши звідти, заплакав гірко»

(Мт. 26, 31-35; Лк. 23, 54-62).

Християнин не той, хто ніколи не падає, – християнин, це той, хто після кожного падіння піднімається, піднімається через покаєння. Цей новий шанс і ця нова, чиста сторінка мого життя яку даєш мені Ти, Господи у Таїнстві Сповіді є для мене великою школою.

Так, кожне падіння – це велика школа, бо я через свої падіння пізнаю не тільки правду про себе та свої обмеження, але також і правду про Тебе мого Люблячого, Доброго і Милосердного Бога. Тільки на цьому пізнанні я можу будувати майбутнє.

Це саме стосується особистих стосунків. Є люди, які нас дуже підставили. Врешті-решт, і ми щодо інших дуже часто не є кращими. Але те, що хтось від нас відречеться, засмутить чи підставить, ще не є причиною когось остаточно викреслити зі свого життя. Людям треба давати нові шанси. Та не лише тому, що і ми потребуємо нових шансів, але й тому, що часто такі люди вже отримали свій урок. Зрозуміло, що цього досягається через покаєння, через цілковиту зміну свого життя, через навернення.

Як важко нам відстоювати християнські позиції перед іншими людьми, не боячись отримати осудження. В момент коли маємо підтримати правду і справедливість, ми, як і Апостол Петро, не визнаємо Тебе Христе перед іншими людьми, боячись того, що інші про нас скажуть або подумають. Чи не я є тим, котрий відмовляється визнати Тебе Ісусе перед людьми зі страху, що втрачу репутацію і вигоди?

Господи, дай мені сили так як і Петрові після того як тричі тебе відречуся, сказати тобі тричі що люблю Тебе понад усе!

РОЗВАЖАННЯ ТРЕТЄ

«І розіп'яли з ним двох розбійників, одного праворуч, а другого ліворуч від нього. Тоді збулось Писання, що каже: "І з беззаконними полічено його." І проходжі хулили його й, киваючи своїми головами, промовляли: "Гей, ти, що храм руйнуєш і в три дні знов його будуєш - спаси себе з хреста!" А й первосвященики глузували між собою й разом з книжниками приказували: "Інших спасав, а себе - не може спасти! Христос, цар Ізраїля - хай зійде тепер із хреста, щоб ми побачили й увірували." Та й ті, що були з ним розп'яті, зневажали його.

(Мр. 15, 27-32).

В ментальності багатьох християн часто можна зустріти, таке собі одностороннє, а можна сказати навіть і викривлене бачення себе як учнів Христових.

Хтось хоче сидіть по-правиці, хтось по-лівиці, ще інші собі думають: не важливо зрештою з якого боку буду сидіти, найважливіше, це бути недалеко Того, Хто одним словом може перетворити воду на вино, вигнати біса, оздоровити хворого а при потребі навіть і воскресити померлого. Таке собі вигідне, і успішне християнство.

Бути кимось з великої букви, мати повагу, поважний статус і тепле місце у суспільстві... Увесь цей наміряний престиж і авторитет часто настільки поглинає наше серце, що ми справді забуваємо про саму суть християнського життя.

І саме тоді, якщо у своєму житті хочемо і надалі йти за Христом і називати себе правдивими Його учнями маємо вдивлятися в життя тих, хто обрав інший шлях, хто без страху і аж до останнього моменту впевнено йшов за Христом на Голгофу, йшов по Його слідах до кінця, бо розуміли, що лише Він є Дорогою, Правдою і Життям.

Чому мені так важко любити, визнавати і йти за Тобою Ісусе тоді, коли Ти є безсилим? Мені набагато легше йти за Тобою тоді, коли всі Тебе вітають галузками, коли Тобі миють ноги і називають Тебе Своїм Богом. Набагато важче йти за Тобою і вірувати в Тебе тоді, коли Ти, Всемогутній Творець неба і землі побитий, виснажений і знеможений висиш на хресті, висиш на дереві, яке було деревом ганьби, позору і повного відкинення від суспільства.

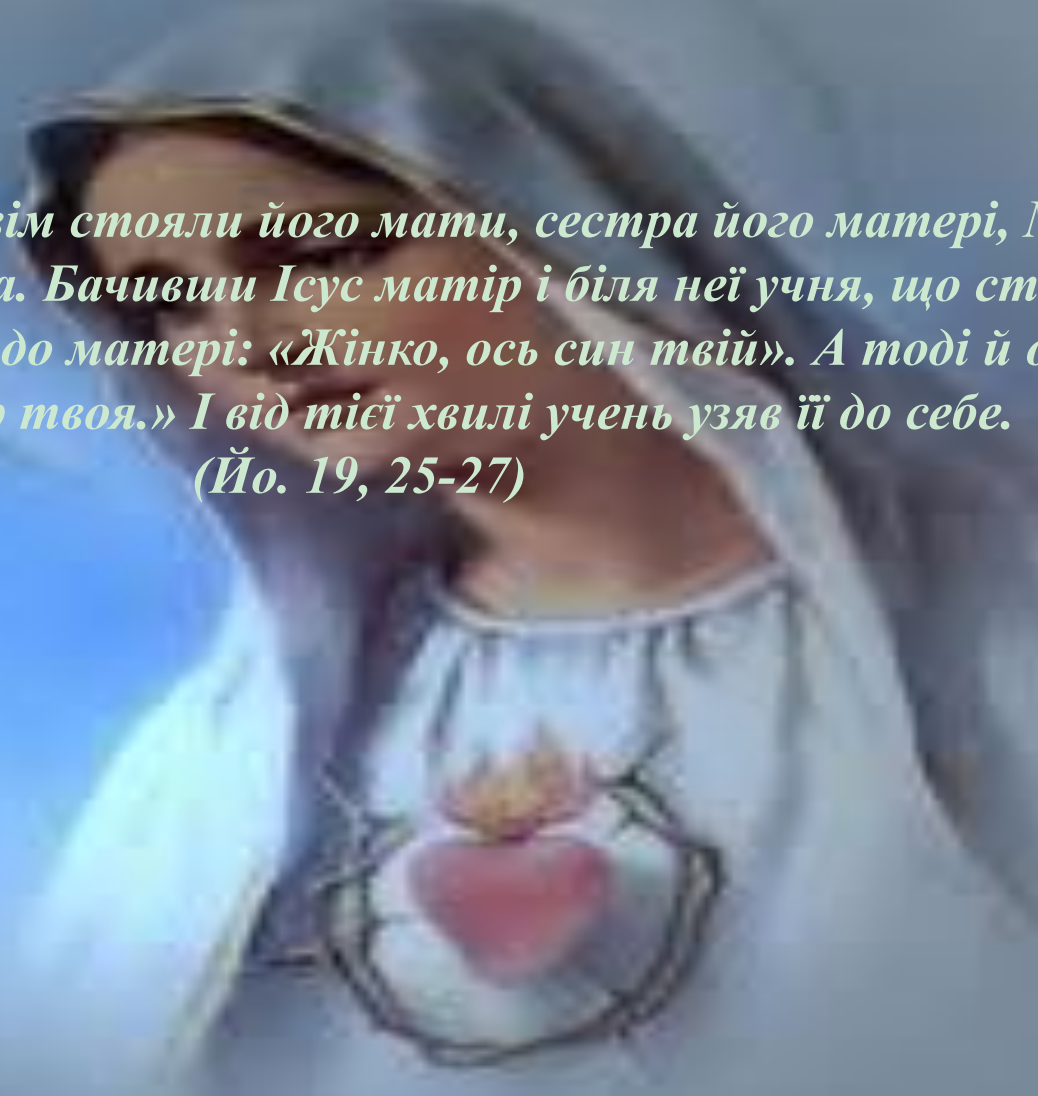
Як легко Тобі Христе було спасти себе з Хреста...; як легко Тобі було зійти з Хреста і показати в одну мить цілому світові Свою славу, славу, яка належить Богові і яку день і ніч чинять перед Твоїм обличчям святі ангели. Боже допоможи мені вірувати в Тебе і хотіти бути з Тобою не тому, що Ти всемогутній; не тому, що мені цікаво як Ти спершу зруйнуєш храм, а потім через три дні його відбудуєш і не тому, що хочу побачити чудо або якісь надприродні речі коли Ти сходиш з хреста; Допоможи мені вірити в Тебе і любити Тебе тому, що Ти прийшов спасти мене який впав в болото гріха і сам не можу з нього вийти; допоможи мені вірити в Тебе тому, що Ти дав мені життя, життя, яке вже ніколи не буде мати кінця, бо воно є вічне; допоможи мені вірити в Тебе тому, що лише Ти, мій Спаситель і Господь можеш допомогти мені направити моє власне життя, спрямувати його на правильну дорогу, а тим самим зробити мою вічність, яка почалася вже від моменту мого народження і до якої кожного дня все ближче наближаюся щасливою і не змарнованою.

Господи, дозволь мені колись, в останню хвилину мого життя почути від Тебе слова: «Істинно кажу тобі, сьогодні будеш зі мною в раю!»

РОЗВАЖАННЯ ЧЕТВЕРТЕ

«А при хресті Ісусовім стояли його мати, сестра його матері, Марія Клеопова та Марія Магдалина. Бачивши Ісус матір і біля неї учня, що стояв, - а його ж любив він, - мовить до матері: «Жінко, ось син твій». А тоді й до учня мовить: «Ось матір твоя.» І від тієї хвили учень узяв її до себе.

(Йо. 19, 25-27)



Церковне Передання говорить, що тим учнем, якого Ти Христе так сильно любив був євангелист Іван.

Ти був готовий залишити 99 овець і йти за будь-ким з нас щоб нас врятувати, а Іван був лише єдиним, який йшов за Тобою на Голгофу, бо безмежно Тебе любив; це був єдиний учень який не злякався бути з Тобою Господи навіть тоді, коли Ти був побитий, виснажений і знеможений, коли Ти падав під тягарем хреста, а опісля своїми люблячими, прибитими до хреста руками ніби огорнув у своїй любові цілий всесвіт, так, як Люблячий Батько, Який щоб обійняти найдорожчих своїх дітей простягає до них свої руки.

Маріє! Твоє серце любило Бога понад усе на світі і саме тому тут під хрестом Ісус тобі говорить: «Жінко, ось син твій...»

Саме тут під хрестом, Твоя найдорожча Мати Марія отримує від Тебе Ісусе останню вказівку – в особі євангелиста Івана, вона стає Матір'ю для цілого світу, для всього людства, для мене!

«Ось матір твоя...». Як приємно чути слова, які не лише зворушують наше серце, але і заставляють нас повірити, що у своєму житті ми ніколи не залишаємося без люблячої Материнської опіки; у своєму житті ми ніколи не є самі, бо з нами завжди є Наша Небесна Мама, Мама, яка знає кожного з нас окремо по імені, Мама, яка завжди спішить на допомогу до своїх дітей. І може не раз, ми, як і кожна мала дитина, поки вона не стане дорослою, поки не зрозуміє цінності і жертвенності щирої материнської любові відкидаємо і не приймаємо Тебе Маріє; може не завжди дякуємо за все, що Ти для нас робиш і за всі ласки і дари які Ти для нас постійно випрошуєш у Свого улюбленого Сина.

Пробач нам Маріє, наша найвірніша Мамо! Ми підростемо у своєму духовному житті, ми виростемо подібно так, як виростають діти і згодом коли починаю розуміти всю любов яка впливає з серця їхньої мами, біжать до неї, міцно обіймають і дякують за все що вона для них зробила. Так само і ми, коли зрозуміємо ту невимовну любов якою Ти всіх нас так любиш одного дня станемо перед твоєю іконою і зі сльозами на очах скажемо: Дякую! І від тієї хвилини, кожен з нас, подібно як і євангелист Іван, запросимо Тебе у своє життя.

РОЗВАЖАННЯ П'ЯТЕ

«Аж ось того самого дня двоє з них ішли в село, на ім'я Емаус, стадій сто шістдесят від Єрусалиму, і розмовляли між собою про те, що сталося. А як вони розмовляли та сперечалися між собою, сам Ісус наблизившись, ішов разом з ними, але очі їм заступило, щоб його не пізнали. Він їх спитався: “Що це за розмова, що ви, ідучи, ведете між собою?” Ті зупинились, повні смутку. Озвавсь тоді один з них на ім'я Клеопа, і йому каже: “Ти бо один, що мешкаєш у Єрусалимі, а не знаєш, що цими днями в ньому сталося?”. І він спитав їх: “Що таке?” Вони ж йому сказали: “Те, що сталося з Ісусом Назарянином, мужем, що був пророком, могутнім - ділом та словом перед Богом і всім народом, - та як наші первосвященики й князі видали його на засуд смертний і його розіп'яли. А ми сподівались, що це він той, хто має визволити Ізраїля. До того ж усього ось третій день сьогодні, як це сталося! Деякі з наших жінок, щоправда, нас здивували: вони пішли були ранесенько до гробниці, та, не знайшовши його тіла, повернулись і нам оповіли, що вони бачили ангелів, які їм з'явилися і сказали, що він живий. Деякі ж з наших пішли до гробниці й знайшли так, як жінки сказали; його ж вони не бачили.” А він промовив до них: “О безумні й повільні серцем у вірі супроти всього, що були пророки оповіли. Хіба не треба було Христові так страждати й увійти в свою славу?” І, почавши від Мойсея та від усіх пророків, він вияснював їм те, що в усім Писанні стосувалося до нього. Коли вони наблизилися до села, куди йшли, Ісус удав, що хоче простувати далі. Вони ж наполягали, кажучи: “Зостанься з нами, бо вже надвечір, і день уже похилився.” І він увійшов, щоб зостатись. І от, як він був за столом з ними, взяв хліб, поблагословив, і, розламавши його, дав їм. Тоді відкрилися в них очі, і вони його пізнали. А він зник від них: І казали вони один до одного: “Чи не палало наше серце в нас у грудях, коли він промовляв до нас у дорозі та вияснював нам Писання?”».

(Лк. 24,

«„Зостанься з нами, бо вже надвечір, і день уже похилився”. І Він увійшов, щоб зостатись».

Ісусе! Це ми є безумні і повільні нашими серцями. Ми дуже рідко просимо Тебе, щоб ти зостався з нами, зостався не тільки тоді коли нам тяжко і ми потребуємо Твоїї допомоги, але і тоді коли ми є дуже щасливими. Пробач, що я рідко запрошую Тебе увійти в мій дім і вечеряти разом з мною, пробач, що тоді коли Ти ідеш біля моєї оселі і вдаєш ніби хочеш простувати далі, я не вибігаю зі свого помешкання і не біжу за Тобою з запрошенням увійти хоч на мить у моє життя.

«І от, як він був за столом з ними, взяв хліб, поблагословив, і, розламавши його, дав їм. Тоді відкрилися в них очі, і вони його пізнали».

Сьогодні чимало людей хваляться тим, що знають Бога, але не ходять до Церкви; що читають Біблію і живуть зразковим моральним життям. Але чи достатньо цього, щоб пізнати Тебе, Боже? Одного нам бракує: кожної неділі бути разом з Тобою за столом, коли Ти, в особі священника береш хліб у Святі Свої пречисті і непорочні руки, розламаєш його і даєш мені для того, щоб я мав у собі життя і був найщасливішою людиною на землі. Саме цей момент є Святим Таїнством, яке я ніколи не зможу ані описати, ані збагнути, але саме у цей момент розумію, що мені відкриваються очі і я правдиво пізнаю Тебе, свого Спасителя і Господа.

«А він зник від них: І казали вони один до одного: “Чи не палало наше серце в нас у грудях, коли він промовляв до нас у дорозі та вияснював нам Писання?”

Чи не палає моє серце у грудях коли Ти Христе кожного дня промовляєш до мене через різні обставини, через різних осіб, коли кожного разу коли я є в Церкві і чую як Ти вияснюєш Писання, чи не палає тоді моє серце? Що я тоді з ним роблю? Чи я довіряю його Тобі і чи воно в тих хвиликах є доброю землею яка може прийняти святі зерна твоєї науки і дати добрий плід? Чи моє серце є землею, яку ти у притчі про сіяча називаєш терниною, на яку падає твоє слово, але турботи цього світу та омана багатства заглушують те слово і воно не приносить плоду?

Господи, вийми кам'яне серце з мого тіла і дай мені нове серце, серце тілесне, серце, у якому є ЛЮБОВ, ПРОЦЕННЯ І МИР.